

og for sig mindre væsentligt —, at da Systemskiftet kom, blev det det danske Udenrigsministerium, som blev Forsvarer og Forkæmper for Neutraliteten. Jeg antager, at hvis det ærede Medlem havde igen læst efter den Skrivelse, som Systemskiftets første Udenrigsminister, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), har skrevet til Forsvarskommissionen, og som findes Side 8 i Bilag 1 til Betænkningen, vilde det ærede Medlem ganske sikkert ikke have fremsat denne Udtalelse. Men det er jo imidlertid en mindre væsentlig Ting.

Det ærede Medlem siger meget rigtig, at Kommissionens Hovedopgave var at fremsætte en Plan, hvorved Neutraliteten kan opretholdes. Nu har det jo imidlertid vist sig, at Flertallet i Kommissionen ikke har magtet denne Opgave, hvor længe den end har siddet. Det kan være, at de have siddet for længe, men de have ikke magtet denne Opgave. Thi efter det ærede Medlems egen Mening er jo deres Forslag mangelfuldt derved, at der ikke findes disse to vigtige Led i Søforsvaret, to Kystbatterier, et i Nord og et i Syd. Og saa mangler der jo fuldstændig Støttepunkter, Befæstningsanlæg til Landsiden. Spørgsmaalet er da: Kunne disse undværes?

Her henviste det ærede Medlem i sin Tale forleden Dag udelukkende til, at vi ikke kunne magte denne Sag økonomisk. Det ærede Medlem udtalte, at Venstre vilde give 31½ Mill. Kr. en Gang for alle og desuden vel saadant noget som 2¼ Mill. Kr. om Aaret. Det kunne vi altsaa magte, men hvorledes vil det ærede Medlem kunne bevise, at vi kunne magte 31½ Mill. Kr. en Gang for alle, men ikke 36½ Mill. eller ikke 41½ Mill.? Sligt lader sig jo slet ikke bevise, det kan ikke bevises, medmindre man siger, at man ikke kan mere end det, man vil. Og det er dog vistnok vel dristigt, naar det ærede Medlem for at godtgøre, at man ikke paa een Gang kan have en Hær og Befæstningsanlæg til Lands, vil henvise til det Fingerpeg, som 1894 gav os i saa Henseende. Det Fingerpeg, der da gaves, betyder jo ikke noget i dette Øjeblik, ikke noget som helst. Det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg og enhver anden, at det Forlig var Afslutningen paa en storpolitisk Kamp, og at det ikke kunde afsluttes uden de allerstørste Vanskeligheder.

Men er det virkelig det ærede Medlems Mening, at vi nok skulde kunne, som sagt, magte 31½ Mill. Kr., men ikke f. Eks. 41½ Mill. Kr.? Her have vi i Fjor ved-

taget Lønningslove, som belaste Budgettet, ja, jeg ved ikke med hvor meget, men jeg siger vel ikke for lidt, naar jeg siger 5—6 Mill. Kr. (Afbrydelse). Om Forladelse, 10 Mill. Kr.? Er det saa godt? (Afbrydelse). Naa, 9 Mill. Kr. aarlig, men det er nemlig i Virkeligheden aabenbart ligegyldigt i vor Tid. Dernæst ere vi i Færd med at vedtage en Retsreform — den er i Færd med at løbe af Stabelen —, som vil, foruden ganske ubestemte Udgifter en Gang for alle, bebyrde Statskassen med en aarlig Udgift af 2 Mill. Kr., uden at jeg tror, at Befolkningen nogen Sinde vil komme til at indse, at disse 2 Mill. Kr. aarlig ere til nogen nævneværdig Nytte. Vi ere i Færd med at behandle og vel vedtage en Række Love, som ere Millionforetagender. Vi have planlagt for de følgende Aar et Jernbanebyggeri over det ganske Land, hvorved der agtes gennemført ikke alene de Jernbaner, som den af Regeringen og Rigsdagen nedsatte Kommission foreslog, men desuden en Række Jernbaner, som var nedstemte af Kommissionen, og dernæst en Række Jernbaner, som Kommissionen aldrig nogen Sinde havde drømt sig Muligheden af at foreslaa. Det have vi gennemført, Jernbaneanlæg, der — her skal jeg benytte et Citat — f. Eks. ville bevirke, at Byen Grindsted, som ligger der paa Landkortet, hvor der er Plads til mange Navne, kommer op i Højde med Paris, idet der der ligesom fra Paris udstraalet Jernbaner i alle mulige Retninger, en mod Nordøst, en mod Øst, to mod Sydøst, en mod Syd, en mod Vest og en mod Nord. Og saa vil man, naar vi indlade os paa alt dette og aabenbart gøre det med koldt Blod, for Alvor tale om, at vi ikke have Raad, naar man vil det Forsvar, som jo Venstre og Højre ville, Landet skal have.

Men det er saa meget forunderligere for mig at høre den Tale fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som det kun er faa Uger siden, at det ærede Medlem, da han vilde udviske Betydningen af de Forehavender, Vilhelm Lassen og det ærede Medlem havde med Bankgarantien, udtalte disse Ord: Herregud, det er kun højst 10 Mill. Kr., Staten kan komme til at sætte til. Herregud, mere end højst 10 Mill. Kr. en Gang for alle er det ikke! Var der Alvor i den Tale, kan der ikke være Alvor i, hvad der er fremført om den økonomiske Side af denne Sag. Der er ingen, som kan tro derpaa. Det ærede Medlem har vel ligesom jeg i de sidste Dage set i Bladene,